

HET FEESTCOMITE

Jana Antonissen

“We hebben je nog even overwogen, zie je, je portretfoto lag op tafel. Maar uiteindelijk vonden de meesten je toch een beetje... hoe moet ik het zeggen? Een beetje te... bijzonder, misschien?”

Met bijzonder bedoelde hij: onvoldoende blond, geen borsten, kleren in verdachte kleuren en vormen, geen talent voor jazzdance of jongens. Belangrijke voorwaarden voor een missverkiezing.

Hij was een zelfzekere zesdejaars, de voorzitter van het feestcomité. Niemand wist hoe je lid kon worden van dit exclusieve clubje dat al onze schoolfeesten, waaronder dus de “Miss&Mister-Heilig-Hartverkiezing”, organiseerde. Wie het wel wist, zat vanzelfsprekend in het comité.

Dat ik als beugeldragende dertienjarige niet geschikt was voor een schoonheidswedstrijd verbaasde me niet. Dat de voorzitter het nodig vond mij dat voor een volle speelplaats mee te delen, choqueeerde me.

Het daaropvolgende jaar mocht ik alsnog deelnemen aan een feestcomité-evenement: het eerstegraadsbal. Nu alleen nog een afspraakje versieren. Jammer genoeg kon ik niet gewoon met een van mijn vriendinnen gaan; die hadden allemaal een vriendje. Wilde ik op de avond van het bal niet alleen thuis zitten als een soort moderne Assepoester, zat er weinig anders op dan mezelf een jongen te zoeken.

Jongens, met hun plakkerige handen, irritante stemmen, en meestal ook nog eens een kop kleiner, boeiden me nog steeds niet. Wat mij wél interesseerde, was het hebben van ervaring. Ervaring, zo had ik tijdens mijn eerste jaar op de middelbare school ontdekt, was een statussymbool: hét toegangsticket tot geheime roddelcirkels achter het fietsenhok of verjaardagsfeestjes waar Kriek gedronken werd.

Gelukkig bungelde ik niet helemaal onderaan de ervaringsladder. Dankzij een spelletje *spin the bottle* had ik mijn eerste kus al kunnen afvinken. In die fles had trouwens fruitsap gezeten. Het excuus van dronkenschap ging dus niet op voor mijn speekseluitwisseling met de uiterst onaantrekkelijke buurjongen. Maar dat gaf niet, het ging erom dat er getuigen waren. Niemand wist dat het mijn eerste zoen was, en de onverschilligheid waarmee ik de tong van de buurjongen in mijn mond verwelkomde, had al helemaal niets verraden. Het zou dus niet onmogelijk moeten zijn een date te vinden. Mijn vriendinnen hoorden hier en daar rond, en kijk: een kandidaat bood zich aan.

Niemand minder dan de gast die mij een jaar eerder nog “te bijzonder” vond, bleek nu wel geïnteresseerd. Ondertussen afgestudeerd had hij heimwee naar zijn oude school. De wereld daarbuiten lag hem niet; te verwarrend, onoverzichtelijk.

En zo snapte ik: zelfs wie het feestcomité voorziet, is niet zeker van een vrolijk leven.

Deze column werd speciaal geschreven voor de wedstrijd *Woord in actie* en mag niet voor andere doeleinden gebruikt worden zonder de expliciete toestemming van de auteur.

